

Sygn. akt III KK 250/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kowal

w sprawie **M. W.**

oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9§ 3 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 13 lutego 2020r.,

kasacji, wniesionych przez Prokuratora Rejonowego w D. oraz Naczelnika Urzędu Celno-Skarbowego w O., na niekorzyść oskarżonego
od wyroku Sądu Okręgowego w E.

z dnia 17 kwietnia 2018 r., sygn. akt VI Ka (...)

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w D.

z dnia 25 października 2017 r., sygn. akt II K (...) i umarzającego postępowanie
karne wobec M. W.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w E. do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że „w okresie od 20 lipca 2013 r. do 13 stycznia 2015 r. w lokalu J. przy ul. W. w R. jako Prezes Zarządu T. Sp. z o.o. urządzał gry na automatach w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. nr 201 z 2009 r. poz. 1540 z późn. zm.) w postaci urządzeń, w łącznej ilości 2 sztuk, tj. na automacie A. III oznaczonym nr (...) w okresie od dnia 01 października 2013 r. do dnia 13 stycznia 2015 r. oraz na automacie A. oznaczonym numerem (...) w okresie od dnia 01 sierpnia 2014 r. do dnia 13 stycznia 2015 r. wszystkie będące w dyspozycji firmy T. Sp. z o.o. z s. w W. oraz jako Prezes Zarządu H. Sp. z o.o. urządzał gry na automacie w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. nr 201 z 2009 r. poz. 1540 z późn. zm.) w postaci urządzeń w łącznej ilości 1 sztuka, tj. na automacie D. oznaczonym numerem (...) od dnia 20 lipca 2013 r. do dnia 13 stycznia 2015 r. będący w dyspozycji firmy H. Sp. z o.o. z s. w W. , wbrew przepisom art. 3, art. 4, art. 6 ust. 1, art. 14 ust.1, art. 23, art. 23a ust. 1 wyżej wymienionej ustawy o grach hazardowych, tj. w szczególności bez wymaganej koncesji oraz poza kasynem gry, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.”

Sąd Rejonowy w D. wyrokiem z dnia 25 października 2017 r., sygn. akt II K (...), M. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tą zmianą, że przyjął, iż popełnił go w okresie od 20 lipca 2013 r. do 31 października 2014 r. i za ten czyn wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

Wyżej opisanym wyrokiem Sad Rejonowy przypisał czyny z art. 107 § 1 k.k.s. również dwu innym oskarżonym.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżony M. W. oraz Naczelnik Urzędu Celno - Skarbowego w O..

W osobistej apelacji oskarżony podniósł m.in. zarzut naruszenia prawa materialnego w postaci „błędneho przypisania mu realizacji znamion art. 107 § 1 k.k.s.”, „braku strony podmiotowej w postaci umyślności oraz oczywistej i usprawiedliwionej nieświadomości tak bezprawności, jak i karalności naruszenia art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych”, „występowania przesłanek do uznania w niniejszej sprawie usprawiedliwionej nieświadomości karalności”. Ponadto

w piśmie stanowiącym uzupełnienie apelacji wskazał na możliwość wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Naczelnik Urzędu Celno - Skarbowego w O. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego na niekorzyść M. W. w części, tj. w zakresie dotyczącym czasu popełnienia czynu, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mający wpływ na rozstrzygnięcie, polegający na uznaniu, że prawomocne skazanie oskarżonego M. W. za czyn ciągły (art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.) z okresem obejmującym w części okres popełnienia zarzucanego czynu, stanowi powagę rzeczy osądzonej, skutkującą zmianą czasookresu zarzucanego czynu.

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2018 r. Sąd Okręgowy w E. , sygn. akt VI Ka (...), po rozpoznaniu apelacji stwierdził zaistnienie w sprawie bezwzględnej przyczyny uchylenia orzeczenia w postaci powagi rzeczy osądzonej i wobec tego uchylił wyrok Sądu Rejonowego w części dotyczącej oskarżonego M. W. i umorzył w tym zakresie postępowanie karne na podstawie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. (pkt I wyroku). Ponadto Sąd obciążył Skarb Państwa kosztami procesu w części umarzającej postępowanie (pkt II wyroku).

W uzasadnieniu wyroku podniesiono, że zachowanie przypisane M. W. w rozpatrywanej sprawie stanowi element przestępstw skarbowych z art. 107 § 1 k.k.s., zakwalifikowanych jako przestępstwa ciągłe, za które został on już prawomocnie skazany wyrokami innych sądów. Sąd Okręgowy odwołał się do wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 roku , sygn. II K (...), którym przypisano oskarżonemu czyny ciągłe zakwalifikowane z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. popełnione w okresie od dnia 19 sierpnia 2013 r. do dnia 4 listopada 2015 r., wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 8 czerwca 2017 r., sygn. akt II K (...), którym przypisano oskarżonemu M. W. czyn ciągły z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. popełniony w okresie od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia 30 października 2014 r. oraz wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 26 października 2017 r., sygn. akt II K (...), którym przypisano oskarżonemu popełnienie czynem ciągłym przestępstw skarbowych z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w okresie od dnia 6 maja 2013 r. do dnia 27 listopada 2014 r.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację na niekorzyść oskarżonego wniósł Naczelnik Urzędu Celno-Skarbowego w O., zarzucając mu:

„1. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s. polegające na błędnym przyjęciu, iż zaistniała ujemna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej, gdyż oskarżony M. W. został wcześniej prawomocnie skazany za czyn, będący elementem czynu ciągłego przypisanego mu prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...) i z dnia 8 czerwca 2017 r., sygn. akt II K (...), prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 26 października 2017 r., sygn. akt II K (...), w sytuacji gdy oskarżony nie został prawomocnie skazany w warunkach określonych w art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 107 § 1 k.k.s., albowiem czyn zarzucany oskarżonemu w niniejszej sprawie nie jest tożsamy z czynami, za które został skazany ww. wyrokami, z uwagi na fakt, że czyn ten został popełniony w innych miejscach i miejscowościach, dotyczył innych urządzeń do gry oraz zachodziły inne istotne różnice, a tym samym nie było prawnej przeszkody do orzekania w przedmiocie odpowiedzialności karnej skarbowej oskarżonego, za czyny zarzucane mu w akcie oskarżenia,

2. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 107 § 1 k.k.s. polegające na uznaniu, iż art. 6 § 2 k.k.s. obejmuje swą treścią normatywną i znajduje zastosowanie do przestępstw trwałych - wieloczynowych, do których należą czyny zabronione spenalizowane w art. 107 § 1 k.k.s.,

3. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 632 pkt 2 i art. 634 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s., polegające na błędnym przyjęciu, iż zaistniała podstawa do obciążenia kosztami procesu odnośnie M. W., Skarbu Państwa w pkt II sentencji wyroku sądu odwoławczego, w sytuacji, gdy oskarżony M. W. nie został prawomocnie skazany w warunkach określonych w art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 107 § 1 k.k.s., a tym samym nie było prawnej przeszkody do orzekania w przedmiocie odpowiedzialności karnej skarbowej oskarżonego, za czyny zarzucane mu w akcie oskarżenia i skutkiem czego nie było podstaw do umorzenia postępowania w

oparciu o art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s.”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w E. wobec M. W. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Wyrok Sądu Okręgowego w E. został zaskarżony także kasacją wywiedzioną przez Prokuratora Rejonowego w D., który zarzucił mu:

„I. Rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj.: art. 439 § 1 pkt 8 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 kpk poprzez błędne przyjęcie, że zachodzi ujemna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej wskutek uprzedniego skazania za czyn ciągle zakwalifikowany z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w K. sygn. II K (...), Sądu Rejonowego w B., sygn. II K (...), które to wyroki co do czasu ich popełnienia łącznie obejmowały okres od 20 lipca 2013 r. do 31 października 2014 r. stanowiący czas popełnienia przestępstwa przypisanego M. W. w niniejszej sprawie, w sytuacji gdy nie ma podstaw do zastosowania art. 439 § 1 pkt 8 kpk oraz art. 17 § 1 pkt 7 kpk i umorzenia na tej podstawie postępowania w zakresie czynu M. W..

II. Rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia - art. 6 § 2 kks w zw. z art. 107 § 1 kks, poprzez uznanie, że art. 6 § 2 kks znajduje zastosowanie do przestępstw trwałych i o wieloczynowo określonych znamionach, do których należy przestępstwo karno - skarbowe określone w art. 107 § 1 kks.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w E. wobec M. W. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje oskarżycieli publicznych okazały się oczywiście zasadne. Wobec tego, uwzględniając obecne brzmienie art. 535 § 5 k.p.k., obowiązujące od dnia 5 października 2019 r. (art. 1 pkt 93 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw;

Dz. U. z 2019 r., poz. 1694), możliwe było ich uwzględnienie na posiedzeniu bez udziału stron.

Ze względu na to, że w obu kasacjach sformułowano co do zasady zbieżne zarzuty i przeprowadzono podobną argumentację, w dalszej części uzasadnienia nastąpi łączne odniesienie się do obu nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Trzeba jedynie zauważyć, że w zarzucie kasacji prokurator błędnie wskazano na wyrok Sądu Rejonowego w B. (sygn. II K (...)), jako jedno z orzeczeń, z powodu którego Sąd Odwoławczy uznał w tej sprawie zaistnienie stanu powagi rzeczy osądzonej. Wyrok Sądu Rejonowego w B. nie był powodem wydania orzeczenia przez Sąd Odwoławczy a jedynie przez Sąd I instancji, który zmienił opis czynu zarzucanego oskarżonemu w celu uniknięcia, jak to określił, zaistnienia stanu powagi rzeczy osądzonej. Wobec tego, że kasacja strony może być wniesiona jedynie od orzeczenia sądu odwoławczego, należało uznać, iż jedynie przez pomyłkę w zarzucie wskazano ww. judykat. Tezę tę wzmacnia fakt, że już w uzasadnieniu kasacji prokurator prawidłowo wskazał wyroki, które spowodowały uznanie przez Sąd Odwoławczy zaistnienie bezwzględnej podstawy uchylenia orzeczenia i umorzenia postępowania z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Podsumowując, zasygnalizowana pomyłka nie mogła mieć wpływu na zasadność kasacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego, tym bardziej, że oczywiście zasadne okazały się zarzuty sformułowane w drugiej kasacji

Oczywiście zasadny okazał się w szczególności zarzut naruszenia art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., polegający na błędnym przyjęciu, że w sprawie zaistniała ujemna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej, co poskutkowało niezasadnym umorzeniem postępowania karnego wobec M. W. na ww. podstawie.

Orzekający w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w E. przyjął, że uprzednie skazanie oskarżonego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. II K (...), za czyny ciągły z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. popełnione w okresie od dnia 19 sierpnia 2013 r. do dnia 4 listopada 2015 r.;
2. Sądu Rejonowego w K. z dnia 8 czerwca 2017 r., sygn. akt II K (...), za czyn ciągły z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

popołniony w okresie od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia 30 października 2014 r.;

3. Sądu Rejonowego w S. z dnia 26 października 2017 r., sygn. akt II K (...), za czyn ciągły z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. popełniony w okresie od dnia 6 maja 2013 r. do dnia 14 lipca 2014 r., w dniu 14 lipca 2014 r., w okresie od dnia 1 sierpnia 2014 r. do dnia 23 października 2014 r. oraz w okresie od dnia 1 listopada 2014 r. do dnia 27 listopada 2014 r.,

spowodowało zaistnienie w niniejszej sprawie przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej. W ocenie Sądu Okręgowego pozostawały bez znaczenia takie okoliczności, jak inne miejsce popełnienia czynów, czy urządzenie gier na różnych automatach, skoro można było przyjąć, że w ramach prowadzonej działalności, która nie była przecież ograniczona do miejsc wskazanych w czynach ciągłych przypisanych w wyżej wymienionych wyrokach, czy w czynie wskazanym w omawianej sprawie Sądu Rejonowego w D., z uwagi choćby na skalę tej działalności, oskarżony obejmował swoją świadomością i zamiarem urządzenie gier na automatach określonego typu w wielu miejscach, co powodowało naruszenie ustawy o grach hazardowych.

Sąd Najwyższy nie podziela poglądu Sądu II instancji co do tożsamości zachowania przypisanego M. W. przez Sąd Rejonowy w D. w niniejszej sprawie, z czynami za które został on skazany ww. wyrokami Sądu Rejonowego w K. i Sądu Rejonowego w S..

Sąd Najwyższy w tym składzie aprobuje utrwalone już stanowisko wyrażone w wyroku z dnia 19 września 2018 r., sygn. akt V KK 415/18, że: „skoro urządzenie gry hazardowej w postaci gry na automatach (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 3 i 5 u.g.h.) wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry (art. 6 ust. 1 u.g.h.), a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu (art. 41 ust. 1, art. 42 pkt 3 i art. 35 pkt 5 u.g.h.), to zachowanie osoby, która nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo - od strony prawnokarnej - inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia tych przepisów w każdym

z tych miejsc. Uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., popełnione w innym miejscu, w warunkach czynu ciągłego (art. 6 § 2 k.k.s.), w którym czas jego popełnienia obejmuje czasokres popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s., co do którego toczy się jeszcze postępowanie karnoskarbowe, nie stanowi w tym późniejszym procesie przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, albowiem nie jest spełniony warunek tożsamości czynów.” Podobny pogląd zawarł Sąd Najwyższy m.in. w wyrokach z dnia: 15 listopada 2018 r., V KK 268/18, 4 kwietnia 2019 r., IV KK 359/18; 26 czerwca 2019 r., III KK 359/19; 15 października 2019 r., III KK 614/18.

Również w doktrynie słusznie przyjmuje się, że nie spełnia kryterium czynu ciągłego ujętego jako zachowanie w wykonaniu tego samego zamiaru wypadek, gdy poszczególne zachowania sprawcy nie zostały objęte tym samym zamiarem, lecz zostały zrealizowane z takim samym, podejmowanym w odniesieniu do każdego zachowania na nowo, zamiarem. Toteż nie spełnia tego kryterium ciągłości przypadek, w którym „sprawca podejmuje poszczególne zachowania z nowym, pojawiającym się przed rozpoczęciem kolejnych zachowań zamiarem. W takiej sytuacji sprawca działa co prawda z takim samym zamiarem, lecz w odniesieniu do każdego zachowania innym, co wyklucza spełnienie warunku tożsamości określonego w art. 6 § 2 k.k.s. (por. P. Kardas, *Komentarz do art. 6 Kodeksu karnego skarbowego*, wersja elektroniczna, WKP 2017, stan prawny na dzień 1 kwietnia 2017 r., teza 34).

W kontekście zaprezentowanego stanowiska trzeba zauważyć, że gry na automatach, których dotyczy zaskarżony kasacjami wyrok, miały być urządzone przez M. W. jako prezesa firmy „T.” Sp. z o.o. i firmy „H.” Sp. z o.o. z siedzibą w W. , w lokalu gastronomicznym położonym przy ul. W. w R. w okresie od dnia 20 lipca 2013 r. do dnia 31 października 2014 (k. 293 - 295).

Tymczasem wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r. przypisano M. W. urządzenie gier hazardowych wbrew wymogom ustawy o grach hazardowych w K. w lokalu położonym przy ul. G. (czyn opisany w pkt w pkt I części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego - k. 400 - 402). Natomiast wyrokiem z dnia 8 czerwca 2017 r., sygn. akt II K (...), wydanym również przez Sąd Rejonowy w K., M. W. przypisano zachowania polegające na urządzeniu gier hazardowych (w

różnych okresach objętych czasokresem czynu ciągłego) m.in. w I., S., R., L., P., R. czy P. (lokale gastronomiczne), C. (sklep). Z kolei wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 26 października 2017 r. przypisano oskarżonemu czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. popełniony w takich miejscowościach jak: D. (sklep), G. i S. (punkty gier). Nie ma zatem wątpliwości, że miejsce popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w D. oraz czynów ciągłych objętych ww. wyrokami innych sądów, nie były tożsame.

Nie sposób też przyjąć, aby oskarżony podejmował wszystkie ww. zachowania z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Występujące pomiędzy nimi podobieństwo wynika wyłącznie z charakteru prowadzonej przez oskarżonego działalności gospodarczej, jednak ten element czynu nie może determinować tożsamości tych zachowań. Przyjęciu takiego stanowiska sprzeciwiają się ustalone w przedmiotowej sprawie fakty. Podkreślić należy, że M. W. w przypadku zachowania objętego aktem oskarżenia w rozpatrywanej sprawie wykreował nowe warunki do urządzania gier hazardowych wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych. Świadczy o tym chociażby fakt zawarcia umowy dzierżawy powierzchni, na której umieszczono automaty do gier (umowa z P. R. – k. 15 – 19). Powtarzające się zachowania skarżącego naruszające prawo nie były zatem związane z tą samą okazją lub trwale ukształtowanymi warunkami umożliwiającymi podejmowanie przestępczych zachowań. Podjęcie zachowania przypisanego oskarżonemu przez sąd pierwszej instancji było zdeterminowane nową, pojawiającą się możliwością zainstalowania automatów do gier w nowym miejscu. Nie można zatem przyjąć by było to zachowanie realizowane w ramach tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, jakie towarzyszyły podejmowaniu zachowań przypisanych oskarżonemu w uprzednio wydanych wyrokach skazujących, wymienionych w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego.

Zasadność podniesionych w obydwu kasacjach zarzutów naruszenia art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. przesądziła o konieczności uchylenia wyroku Sądu Odwoławczego w części odnoszącej się do M. W. i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Ponownie rozpoznając sprawę Sąd ten będzie związany

stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w tym uzasadnieniu (art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.). Jednocześnie podnieść należy, że stosownie do brzmienia art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. odniesiono się tylko do wyżej opisanych zarzutów, ponieważ ich oczywista zasadność przesądza kierunek wydanego orzeczenia. Rozpoznanie zarzutu z pkt 3 kasacji Naczelnika Urzędu Celno - Skarbowego w O. stało się bezprzedmiotowe. Zakwestionowane w kasacji rozstrzygnięcie o kosztach stanowi konsekwencję wadliwego zastosowania przez Sąd Okręgowy przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie